

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Hij heeft u bekend gemaakt, o mensch! wat goed is; en wat eischt de Heere van u, dan recht te doen, en weldadigheid lief te hebben, en ootmoedlijik te wandelen met uwen God?

De verkoren Twaalf.

Mattheus, of Levi, zoon van Alpheus, was een der zeven die, vóór de verordineering der Twaalf, geroepen was om Christus te volgen. Hij was het die een feest gaf, bij welke gelegenheid ook Christus aanwezig was en de Apostelen, waardoor de Farizeërs meenden oorzaak te hebben tot hun scherpe kritiek, Hem beschuldigende van de ongeoorloofdeheid om met tollenaars en zondaren aan te zitten. Mattheus was een tollenaar; hij beschrijft zichzelf aldus in het Evangelie door hem nagelaten; j) doch de andere Evangelisten hebben de vermelding daarvan weggelaten wanneer ze hem met de Twaalf inschakelen: Zijn Hebreuwsche naam, Levi, wordt door velen, als een aanwijzing van zijn Priesterlijke herkomst, begrepen. Bijzonderheden van zijn bediening worden niet vermeld, hoewel hij de schrijver is van het eerste Evangelie, onthoudt hij zich om over zichzelf te schrijven, als alleen dat wat in verband staat met zijn roeping en verordinantie. Van hem wordt gezegd, door anderen, buiten den bijbel om, een der meest actieve Apostelen te zijn geweest, nadat Christus was heengegaan, in landen die ver van Palestina verwijderd waren.

Thomas, ook bekend als Didymus, de grieksche vertaling van zijn Hebreuwschen naam, welke „een tweeling” beteekent, wordt genoemd als getuige van de opwekking van Lazarus.

Zijn verknochtheid aan Jezus wordt geopenbaard door zijn geuit verlangen om den Heere naar Bethanië te volgen, hoewel vervolging in die streek naar alle waarschijnlijkheid hun deel zoude worden. Tot zijne mede-Apostelen zeide Thomas: „Laat ons ook gaan, opdat wij met Hem mogen sterven.” k) Zelfs zoo laat als de avond vóór de kruisiging, had Thomas, in zijn omgang en ondervinding met den Heere, gefaald om de nadering van des Zaligmakers noodzakelijk offer te begrijpen; en toen

j) Mattheus 10 : 3.

k) Joh. 11 : 16.

Jezus sprak van heen te gaan en hen te laten volgen, vroeg Thomas, hoe zij den weg konden vinden. Voor zijn misverstand werd hij berispt, l) Hij was niet aanwezig toen de verrezen Heere den discipelen verscheen op den avond van den dag Zijner opstanding; en na van de anderen vernomen te hebben dat zij den Heere gezien hadden, gaf hij onomwonden zijn twijfel te kennen en verklaarde niet te willen gelooven alvorens hij zijn hand in Zijne zijde zoude steken en de teekens zijner wonden, zoude zien. Acht dagen later bezocht de Heere de Apostelen weder als; gelijk de vorige maal, de deuren gesloten waren; en tot Thomas zeide de Heere: „Breng uwe hand en steek ze in mijne zijde, en wees niet ongeloofig, maar geloovig.” Waarop Thomas niet langer twijfelende, maar zijn ziel vervuld zijnde met liefde en ontzag uitriep: „Mijn Heere en mijn God.”

De Heere zeide tot hem: „omdat gij Mij gezien hebt, Thomas, zoo hebt gij geloofd; zalig zijn zij die niet zullen gezien en nochtans zullen geloofd hebben.” m) Van Thomas wordt geen verder verslag in het Nieuwe Testament gevonden, behalve die van zijne tegenwoordigheid met zijne mede-Apostelen na de hemelvaart.

Jacobus, zoon van Alpheus, wordt in de Evangeliën alleen vermeld in het geval zijner verordineering tot het apostelschap; en slechts eenmaal op een andere plaats in het Nieuwe Testament, met de benaming van zoon van Alpheus. n) In andere geschriften buiten den bijbel wordt naar hem verwezen als Jacobus de tweede om verwarring met de zoon van Zebedeus te vermijden. Er wordt erkend onzekerheid te bestaan omtrent de identiteit van Jacobus den Zoon van Alpheus als de Jacobus of een dezer die in de handelingen en de brieven der Apostelen genoemd worden; o) en een overvloed van tegenstrijdige literatuur over dit onderwerp is aanwezig. p)

l) Joh. 14 : 1—7.

m) Joh. 20 : 24—29.

n) Hand. 1 : 13.

o) Hand. 12 : 17; 15 : 13—21; 1 Cor. 15 : 17; Gal. 1 : 19; 2 : 9, 12; en de brief van Jacobus.

p) Betreffende de Jacobussen die in het Nieuwe Testament genoemd worden, zijn de opinies der schriftgeleerden nog al verschillend, de vraag zijnde of er twee of drie personen worden aangewezen. Zij die voorgeven dat er drie geweest zijn die met dezen naam genoemd werden, onderscheiden hen als volgt: 1) Jacobus, Zoon van Zebedeus en broeder van den Apostel Johannes; alle bijbelsche verwijzingen naar hem zijn duidelijk; 2) Jacobus, de zoon van Alpheus; en 3) Jacobus de broeder des Heeren (Mattheus 13 : 55; Mark. 6 : 3; Gal. 1 : 19). Als we deze volgorde nemen is de verwijzing onder letter „O” naar Jacobus de broeder des Heeren. Beide de Oxford en Bagster bijbel „Behulpseken” handelen over Jacobus zoon van Alpheus en de broeder des Heeren als zijnde een persoon, de uitdrukking van „zoon van” slechts in algemeenen zin te moeten worden begrepen (zie pagina 280 van „Jesus the Christ”). De

Judas, wordt Lebbeus Thaddeus genoemd door Mattheus, door Markus Thaddeus, en Judas de broeder van Jacobus door Lukas. De eenigste andere speciale verwijzing naar dezen Apostel is gemaakt door Johannes en komt voor in het laatste lange onderhoud tusschen Jezus en de Apostelen, als deze Judas, „niet Iscariot”, vroeg hoe of waarom Jezus zichzelf den verkoren dienstknechten zoude manifesteren en niet aan de wereld in 't algemeen.

De man's vraag bewijst dat de werkelijk onderscheiden aard van het Apostelschap op dit tijdstip niet ten volle door hem werd verstaan.

Simon Zelotes, zoogenaamd in de Handelingen der Apostelen, q) en als Simon bijgenaamd Zelotes in het Evangelie van Lukas, wordt door Mattheus en Markus beiden onderscheiden als de kanaänitische. De laatste benaming houdt geen verband met de stad Kana, noch het land Kanaän, noch is het in eenige wijze van geografische beteekenis; het is de Syro-Chaldeeusche beteekenis van het Grieksche woord welke in onze taal is overgezet als „zelotes”. De twee namen hebben daarom dezelfde grondbedoeling, en beide verwijzen naar de Dweepers, een Joodsche secte of afdeeling, bekend om haar nauwgezetheid in het nakomen van den mozaïschen ritus. Zonder twijfel had Simon, matigheid en verdraagzaamheid geleerd door de lessen van Christus; anders kon hij slecht geschikt zijn voor de Apostolische bediening. Zijn ernstige ijver, juist besteed, kan hebben bijgedragen tot een zeer dienstbaren aard. Deze Apostel wordt in de geheele schrift nergens afzonderlijk van zijne collega's genoemd.

Judas Iscariot is de eenigste Judeër onder de Twaalf genoemd, al de anderen waren Galileërs. Hij wordt algemeen beschouwd een inwoner te zijn geweest van Keriath, een kleine stad in het zuidelijke gedeelte van Judea, slechts enkele mijlen van de Dode Zee, doch voor deze overlevering, alsook voor de beteekenis van zijn bijnaam, missen we rechtstreeksche zekerheid. Zoo ook zijn we onbekend met zijne afstamming, behalve dat zijn vader Simon heette. r) Hij fungeerde als penningmeester of zaakgelastigde van het Apostolische gezelschap, ontvangende de gaven die door de discipelen en vrienden geofferd werden en uitgaven makende voor het koopen der noodzakelijke behoeftigheden. s) Dat hij beginselloos was en oneerlijk in de vervulling van zijn opdracht wordt

---

Bagster verklaring is: „Jacobus II, Apostel, zoon van Alpheus, broeder of neef des Heeren.” De Nave „Studie Bijbel” verklaart op pagina 1327, dat de vraag of Jacobus de broeder des Heeren „dezelfde is als Jacobus de zoon van Alpheus, is een der moeilijkste vraagstukken in de biografische geschiedenis der Evangelieën.” Fausset (in zijn „Cyclopedia Critical and Expository”) steunt de bewering dat er slechts één Jacobus bedoelt wordt; en andere erkende autoriteiten behandelen de twee als een. Voor bijzondere omschrijvingen van dit onderwerp wordt de lezer naar speciale werken verwezen.

q) Hand. 1 : 13, Lukas 6 : 15.

r) Joh. 6 : 71; 12 : 4; 13 : 26.

s) Joh. 12 : 6; 13 : 29.

door Johannes betuigd. Zijn gierigen en klagenden aard openbaarde zich in zijn murmureering tegen wat hij noemde verkwesting van dien kostelijken nardis, bij de zalving van den Heere door Maria, enkele dagen vóór de kruisiging; scheinheilig bracht hij voor dat die kostbare olie beter verkocht en de opdracht ten bate der armen besteed kon zijn geworden. t) De voleinding van trouweloosheid in den levensloop van Iscariot was: zijn koelbloedig ten doode verraden van zijn Meester; en dit deed het beruchte creatuur voor een loon, en verrichtte den lagen daad met een kus. Hij bracht zijn schuldig leven door zelfmoord ten einde en zijn geest onderging het verschrikkelijke lot dat de zonen des verderfs wacht. u)

Algemeene kenmerken der Twaalf.

Een overzicht der algemeene eigenschappen dezer twaalf mannen openbaart eenige interessante feiten. Eér zij verkoren waren als Apostelen, waren zij allen nauwgezette discipelen des Heeren; zij geloofden in Hem; verscheidene hunner, mogelijk wel allen, hadden openlijk beleden dat Hij de Zone Gods was; en toch staat het te betwijfelen of iemand van hen ten volle de werkelijke betekenis van des Zaligmakers werk begreep. Het blijkt door de latere opmerkingen van velen hunner, en door de onderrichtingen en bestraffingen die zij van den Meester ontvingen, dat de gewone Joodsche verwachting van een Messias, die in pracht en praal vertoon als een aardsch souverain zou regeeren, na de natiés allen aan Zich te hebben onderworpen, zelfs in hunne harten een plaats had gevonden. „Na langdurige ondervinding, was Petrus^v zorg: „Zie wij hebben alles verlaten en zijn U gevolgd, wat zal ons dan geworden?“ v) Zij waren als kinderen die opgevoed en onderwezen moesten worden; doch zij waren gewillige leerlingen, met ontvankelijke zielen, en doordrongen met een werkelijke begeerte om te dienen. Voor Jezus waren zij Zijne kleinen, Zijne kinderen, Zijne dienstknechten, en Zijne vrienden, zooals zij verdienden. w) Zij waren allen uit het gewone volk, geen rabbies, geleerden, noch priesterlijke ambtenaren. Hun innerlijke aard, niet hun uiterlijke verrichtingen, waren hoofdzakelijk overwogen bij de keuze des Heeren. De Meester koos hen; zij stelden zichzelf niet; door Hem werden zij verordineerd, x) en zij konden als gevolg daarvan, onvoorwaardelijker vertrouwen op Zijne leiding en steun. Hun werd veel gegeven; van hen werd veel verlangd. Met de eene duistere uitzondering werden zij allen schijnende lichten in het Koninkrijk van God, en rechtvaardigden de keus des Meesters. Hij herkende in elk de eigenschappen van geschiktheid, ontwikkeld in den oorspronkelijken geestensfeer.

(Wordt vervolgd.)

t) Joh 12 : 1—7; Mattheus 26 : 6—13; Mark. 14 : 3—9.

u) Mattheus 27 : 25; Hand. 1 : 18; Joh. 17 : 12. Leer en Verbonden 76 : 31—48; 132 : 27.

v) Mattheus 19 : 27.

w) Mattheus 10 : 42; Joh. 21 : 5; 13 : 16, vergelijk vers 13; 15 : 14, 15.

x) Joh. 15 : 16.

Vruchten van Mormonisme voldoende bewijs van de Goddelijke zending van Joseph Smith.

Redevoering, gehouden door Apostel M. J. Ballard op Zondag 8 April 1920.
Salt Lake City.

(Vervolg en slot.)

Het Christendom in Japan.

Hier is een getuigenis van Japan. Ik verwijs nu naar een welbekend Japaneesch nieuwsblad, een publicatie die een tijd geleden verscheen, en het zij hier even bij opgemerkt, is een half officieel orgaan van dat land:

„Toen de zendelingen na de keizerlijke herstelling in Japan terugkeerden en de godsdienst vrijheid was toegestaan, verwelkomden de Japaneezen het christendom als een groote macht ten goede. Enkelen die nauwgezette patriotten waren, toonden zich niet zoo gunstig gezind. Maar het volk in 't algemeen waren gewillig het te overwegen. Zij verwachtten het de geest der eerste dagen te demonstreeren. Voor de eerste twintig of dertig jaren van propaganda, stond het christendom zeer in aanzien, hoewel eerst niet gewild, maar de geringe tegenstand die de nieuwe godsdienst ontmoette, hielp het om den ernst en kracht om alle moeilijkheden te overwinnen, te bewijzen. Toen kwam de beproevingstijd, en de nieuwe zendelingen bewezen niet den ernst te bezitten als de vroegeren. Het was een herhaling van een oud gezegde: de waarheid tiert weliger onder tegenstand dan onder gunstige aanmoediging der wereld. Toen de Japaneesche hooge stand den nieuwen godsdienst begunstigde om de aandacht te trekken van het christendom, tot verbetering van de economische betrekkingen, liep de kerk te vroeg in den val, en groote pogingen werden aangewend om de hooge klassen te winnen. De kerkleiders gingen pluimstrijkend met de oversten des volks om, en ondersteunden hen zelfs in hun verkeerde handelingen. Zoo spoedig de kerk haar aangezicht zette naar de rijken des lands, verloor zij de achting van de groote massa des volks. De beginnelen van het christendom klonken gemaakt van de lippen van menschen en leeraars die een neiging toonden om hun overtuiging aan een schikking te onderwerpen en door zulk een gemakkelijke wijze van leven schemerde de onoprechtheid heen. Vanaf dien tijd begon de kerk een houding aan te nemen overhellende naar de begeerten van de hogere klassen. De zendelingen bouwden mooie huizen en leefden er stoffelijk beter van, dan sommigen van den hoogen ambtelijken stand. Zij spraken niet meer rechtuit in betrekking tot de zonden en verkeerdheden als in vroeger dagen. De Japaneesch bewonderd dengene die moed genoeg bezit om voor zijn overtuiging uit te komen, in godsdienst, toven alles. De nieuwe minnelijke houding van de kerk tegenover de wereld had hetzelfde verderfelijke effect op den godsdienst in Japan als het in Europa heeft gehad.

Het nieuwe geloof verliest zijn invloed op den nationalen geest. Het is te krachteloos om de aandacht te trekken van een levendig volk als het Japaneesche, en dit is het resultaat der krachtigste pogingen die ooit door de christelijke kerken is aangewend en is niet instaat geweest om de omstandigheden het hoofd te bieden en te toonen dat het zaligmakende

kracht bezit, en het is te slap om de aandacht van een volk als het Japaneesche te trekken.

Wat ontbreekt er? Kort en tijd geleden kwam ik in het bezit van een vlugschrift dat uitgegeven was en vijf vragen bevatte, dat aan meer dan vijf en zeventig evangeliedienaars van verschillende richtingen in de Vereenigde Staten is uitgereikt, welke vragen en antwoorden ik hier zal laten volgen.

Vraag 1. Wat is de zoogenoemde dood?

Vraag 2. Wat is geworden er van het natuurlijk stoffelijk lichaam van een man of vrouw; hoe manifesteerd het zich en wat zijn zijne toestanden in de toekomstige tijden?

Vraag 3. Zal de geestesmacht, -ziel, -geest, -ego, weder gebruik maken van een natuurlijk stoffelijk lichaam en het controleren?

Vraag 4. Wat zijn de toestanden van de zuigeling of het ontijdig geboren kind bij den zoogenaamden dood, hun toekomstig leven, woonplaats, zorg, vooruitgang?

Vraag 5. Accepteert u de beweringen in den bijbel als zijnde letterlijk of figuurlijk van beteekenis?

Hier zijn enkele der antwoorden. Ik zal de namen der betrokken personen niet geven, hoewel ze in mijn bezit zijn.

Dit is een antwoord van een herder der congregationale kerk: „Op de eerste vier vragen door u gesteld ben ik verplicht te zeggen, ik weet het niet.” Dit is een antwoord van een Rabbi op de vragen drie en vier: „Ik geloof niet dat de geest, ziel, verstand etc., weder gebruik en beheer zal hebben van en over een lichaam.” Hij gelooft niet in een opstanding. Vraag vijf: „de toestand van het ontijdig geboren kindje bij het sterven, zijn toekomst, etc., ben ik niet instaat te zeggen.” Dit is van een Universalistisch predikant: „Uwe vragen zouden alle wetenschappelijken, Filosofen en Theologen tezamen verlegen maken. Niemand kan daarop antwoorden. Ik kan slechts gissen. „En dit is wat hij gist betreffende vraag één: „Het lichaam verliest zijn samenstelling en daardoor zijn individualiteit voor eeuwig.” Dat is een wonderbaarlijke gissing. Dit is van een Congregationaal predikant: „De eerste vier vragen heb ik geen antwoord voor, ik weet het niet.” En zoo klinken al deze antwoorden zoowat het zelfde. Nu vraag ik ieder weldenkend mensch, met de erkenning van het fiasco, geleden door het christendom in Japan, zooals in dat officieele orgaan is naar voren gebracht, vraag ik u, met beschouwing van deze betreuenswaardige onwetendheid die vertoond wordt door hen die godsdienstleeraars zijn — zij zijn niet slechts leden, maar gegradueerd aan theologische hoogeschoolen die vermeend zijn het volk te onderrichten — die niet weten wat dood is, die niet weten of de ziel na den dood blijft voortleven, en die niet weten of we een opstanding der doden zullen ervaren. Ik vraag u, met beschouwing van dezen toestand en erkenning, denkt u niet dat de wereld weder behoefte heeft aan een nieuwe openbaring van God? O, die hulpeloosheid des menschen! Stel voor dat zij zich vereenigen — wat zal hen dan tezamen houden? Wat verdeelde hen in het begin? Wel, er is slechts één macht die het christendom bijeen kan houden.

Mormoonsche Kerkelijke Eénheid.

Ik herinner mij dat een welbekend heer van Montana een onzer conferenties in deze stad bezocht, welke de opmerking maakte, dat hij nog nimmer in zulk eene groote vergadering was geweest waar hij zooveel sterke karakters vereenigd zag als hier op een „Mormoonsche” conferentie; maar, zeide hij: „Het wonderlijkste is, wat ik bij andere gelegenheden heb moeten opmerken, als sterke karakters samen komen; zij elkander dikwijls dwars zitten, omdat zij allen de eerste willen zijn, dan willen zij hun eigen zin doorzetten, maar daar,” zeide hij, „sterk als deze karakters zijn, vind ik hun inschikkelijk en gepast, leiders grooter leiders volgende. Elk hoofd in zijn positie een hooger of lager ambtsbekleeder eerbiedigend, tot een volmaakte éénheid.” Hij dacht het een wonderbaarlijke hoedanigheid; en vond niets van datgene wat de wereld zegt daar te bestaan, namelijk, dat de oorzaak van de éénheid van het Mormoonsche volk opgesloten ligt in de onderwerping aan en de dictatuur van een autocratisch hoofd en dat zij hem niet durven te trotseeren. „Ik heb er nimmer iets van bemerkt,” zeide hij. Neen, er wordt geen macht uitgeoefend door mannen in onze Kerk om de opinies van sterke figuren door vrees aan te jagen te doen verdwijnen, en toch geven de sterke karakters in, en waarom? Wij staan onder een algemeenen Leeraar, maar het is geen mensch. Wij hebben, volgende op de verordening des doops, de oplegging der handen voor de gave des Heiligen Geestes ontvangen. Hij is de Leeraar door God gezonden om de menschen te onderwijzen en zal hen allen gelijke onderrichtingen geven en zal den mensch de dingen Gods openbaren en ons den Vader en den Zoon bekend maken. Hij bezit de macht om zelfs den wil van den meest ontoegeefliker te verzachten en zij zullen bereidwillig zich schikken onder de macht en den invloed des Heiligen Geestes. En de Kerken kunnen niet tot éénheid komen, tenzij zij onder dezen grooten Leeraar staan, en de wereld weet niets van Hem noch van Zijne bediening, want zij heeft allen omgang met Hem verloren. Wat was het dat de éénheid onder de heiligen der vroegere dagen bewerkte? Het was het bezit dezer gave en onder de organisatie met haar profeten, apostelen, herders en leeraars, waar het hoofd tot den voet niet kon zeggen, ik heb u niet van noode, noch de voet tot het hoofd; ik kan zonder u wel gaan, dat die éénheid kon worden in stand gehouden. Waarom waren die ambtenaren daar geplaatst? De Schriften verklaren ons uitdrukkelijk: En God heeft gegeven sommigen tot profeten, apostelen, herders en leeraars, voor het werk der bediening, tot de volmaking der heiligen, totdat wij allen zullen komen tot een eenigheid des geloofs, tot opbouwning des lichaams van Christus, en zonder deze autoriteiten van God, die voor en met Hem kunnen spreken, zal er geen éénheid in de wereld vastgesteld kunnen worden. De Heiligen der Laatste Dagen verklaren dat die autoriteit weder is hersteld geworden; het is op de menschen weder bevestigd en tenzij men die autoriteit erkend zal er geen éénheid zijn. De Heiligen der Laatste Dagen erkennen die autoriteit die door God hier is gevestigd, zijnde de oorzaak van onze eensgezindheid, die de attentie der wereld trekt. Iemand zeide eens: „Als wij zien welke der kerken het meeste goed doet aan hare belijders, zullen wij zien welke de rechte kerk is.”

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen heeft in de geestelijke zaken tot volle en algeheele tevredenheid der meest geestelijk-gezinde onder ons bediend, en toch is het geen theoretische kerk die uitsluitend geestelijke zaken verhandeld. Wij hebben geen hemelloodsen onder ons. Het is zoo practisch dat het deze staten geheel heeft gekoloniseerd, het heeft op dezen bodem de duizenden Heiligen der Laatste Dagen doen vestigen, van wien de meerderheid hun eigen tehuizen bezitten, en in verzekering en geluk leven. Het heeft bediend tot hun verlichting en intelligentie totdat nu Utah als de tweede staat in de Amerikaansche Unie is op het gebied van onderwijs, wat wordt erkend bij diegenen die het beste zijn ingelicht onder de nationale-paedagogen, als de leider van alle staten in de Unie in het onderwijs-programma.

Van een welbekend schrijver.

Een juist verschenen boek, handelende over het buiten- en landbouw-leven, erkend dat de meest succesvolle gemeenten van landelijk leven in de Vereenigde Staten onder de Mormonen in Utah gevonden worden. Er is aldus geen gebied van menschelijk streven en activiteit waarin deze kerk niet heeft voorzien tot de welvaart van haar volk, en te gelegener tijd zal zij opstaan en schijnen en de pracht dezer aarde worden, de aandacht boeiende van de goeden en de grooten aller landen, die zeggen zullen, gelijk de profeten van ouds voorspeld hebben: „Kom, laat ons opgaan naar den berg van het huis Gods Jacobs, dat wij van Zijne Wegen leeren en in Zijne paden mogen wandelen.”

Het Mormonisme in Hawaii.

In zeer scherp contrast met de Japansche verwerping van het Christendom ontleenen wij het volgende aan de „Pacific Commercial Advertiser” die zich lofwaardig over de resultaten van het „Mormoonsche” zendingswerk uitlaat: „Van het standpunt van gemeenschapsleven, maatschappelijke organisaties, en sociale atmosfeer, is de Mormoonsche nederzetting te Laie zoowat alles wat gewenscht kan worden, voor de vergadering der volken met het doel van aangenaam bestaan en genieting des levens.”

Dat de Heere ons moge zegenen, en wij voortgaan mogen het Evangelie te prediken, niet slechts in woord alleen, doch ook door waardig voorbeeld en dat dat een lichtgevend schijnsel moge zijn voor alle menschen, dat wij succesvolle betoogers voor Christus mogen zijn, het geloof der wereld mogen redden in dagen van twijfel en moeiten die komen zullen, verkondigende dat Jezus Christus leeft, dat Hij de Zoon Gods is en de eenigste Zaligmaker voor het menschdom, en dat de middelen tot zaligheid onder het bereik zijn gesteld van elke ziel die zich wil bekeeren en die gezegende dingen wil ontvangen welke de Vader in de handen van de Heiligen der Laatste Dagen, gewoonlijk de Mormonen genoemd, heeft gesteld, en welke wij in heiligheid voor de wereld bewaren. God helpe ons om dat vertrouwen ten volle waardig te behouden en onze plichten te vervullen en de waarheidslievenden voor het Evangelie van Jezus Christus te winnen, bid ik nederig in Zijn Heiligen Naam. Amen.

Vert. door A. D.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
JOHN P. BIBLEWHITE.

Assistent:
W WOLTER.

Het huwelijk eene goddelijke instelling en bestemd om eeuwig te zijn.

Het huwelijk is door God voor den mensch ingesteld geworden, opdat de aarde aan het doel van haar schepping zou kunnen beantwoorden en „met de mate van menschen zoude moge bewoond worden overeenkomstig Zijne schepping eer de wereld was.” (Leer en Verb. 49 : 15—17).

Buiten het huwelijk zou de zaligheid des menschen onvolmaakt zijn: „Nochtans is noch de man zonder de vrouw, noch de vrouw zonder den man in den Heere (1 Cor. 11 : 11). Al de werken Gods dragen het stempel der eeuwigheid: „Ik weet dat al wat God doet in eeuwigheid zal zijn, daar is niet aan toe te doen en daar is niet af te doen. (Pred. 3 : 14).

Ons wordt niet geleerd, dat, toen de Schepper Adam en Eva tezamen bracht als de voorzaten van het menschelijk geslacht, Hij eenige grenzen stelde met betrekking tot den voortduur van hunne huwelijksrelaties. Wij hebben geen rede om te betwijfelen dat het geven van Eva aan Adam juist zulk eene eeuwige gave was als Hij zelf eeuwig is.

De mensch, in zijn volheid, is eene tweevoudige organisatie — mannelijk en vrouwelijk. Elk hunner onbekwaam zijnde om de mate van hun schepping alleen te vervullen, vereischt het de vereeniging van de twee om den mensch — naar het beeld van God te voltooiën, want in Gen. 1 : 27 wordt nadrukkelijk gezegd, dat hij was geschapen, man en vrouw, naar het beeld van God. Daarom, zonder behoorlijke vereeniging der seksen, zou de mensch minder zijn dan God hem schiep.

Er is eene veelomvattende beteekenis in de woorden: „Ook had de Heere gesproken: Het is niet goed dat de mensch alléén zij.” (Gen. 2 : 18). Hier wordt niet gesproken over eene bijzondere periode in 's menschen leven en er is ook geen beperking gesteld bij de toepassing. Het geheel verhaal over de vereeniging van Adam en Eva, in het tweede hoofdstuk van Genesis, omvat de bestemde, onafscheidelijke verwantschap van man en vrouw door middel van het huwelijk, als door God verordineert.

Adam zeide: „Deze nu is been van mijn gebeente en vleesch van mijn vleesch.” (Gen. 2 : 23). Klaarblijkelijk begreep hij deze eeuwige verwantschap met Eva zeer goed, toen hij de vraag des Heeren „hebt gij van dien boom gegeten, van welke Ik u gebod dat gij niet eten zoudt?” beantwoordde als volgt: „De vrouw, die Gij mij gegeven hebt, die heeft mij van dien boom gegeven, en ik heb gegeten.” (Gen. 3 : 11 en 12).

Hier zeide Adam tot den Heere, bij wijze van verontschuldiging, dat hij, teneinde het gebod te gehoorzamen dat hij en de vrouw tezamen zouden blijven, gedwongen was van de verboden vrucht te nemen, nadat zij eerst zot gedaan had. Dit is blijkbaar ook het inzicht van den Apostel

Paulus over dit onderwerp: „Adam is niet verleid geworden, maar de vrouw verleid zijnde, is in overtreding geweest.” (1 Tim. 2 : 14).

Deze onverbreekbare verbinding tusschen man en vrouw, door middel van het huwelijk als door God verordineert, wordt door denzelfden Apostel verder verklaard in Efez. 5 : 22—33: „De man is het hoofd der vrouw, gelijk ook Christus het hoofd der gemeente is.” Dat wil zeggen, zooals Christus eeuwig het hoofd der gemeente is, zoo is ook de man eeuwig het hoofd der vrouw. „Gij mannen, hebt uwe eigene vrouwen lief, gelijk ook Christus de gemeente liefheeft.*** Alzoo zijn de mannen schuldig hunne eigene vrouwen lief te hebben gelijk hunne eigene lichamen. Die zijne eigene vrouw liefheeft, die heeft zichzelf lief. Want niemand heeft ooit zijn eigen vleesch gehaat.*** Zoo dan ook gijlieden elk in 't bijzonder, een iegelijk hebbe zijne eigene vrouw alzoo lief als zichzelf.”

Het beginsel van onverbreekbare verbinding is ten volle uitgedrukt in Adam's antwoord tot den Heere, als gevonden in de geschriften van Mozes, vertaald door Joseph den Ziener. „De vrouw, welke Gij mij gegeven hebt en welke Gij gebod dat bij mij zou blijven, heeft mij van de vrucht des booms gegeven en ik heb gegeten.” (P. v. G. W. blz. 17.)

Verder lezen we op blz. 27: „Op den dag dat God den mensch schiep (naar de gelijkenis van God schiep Hij hem), naar het beeld van Zijn eigen lichaam, man en vrouw schiep Hij hen, en zegende hen, en noemde hunne naam Adam.” Hier leeren we dat het man en vrouw vereischte, vereenigd, om een beeld te maken naar Zijn eigen lichaam, en dat man en vrouw noodig waren om één Adam te vormen, welke naar het ware beeld van God, Zijn Vader, geschapen was. Eveneens vinden wij in Gen. 1 : 27 dat het man en vrouw vereischte om het beeld van God daar te stellen.

De Heere heeft steeds eene groote belangstelling getoond in de huwelijksbetrekkingen van zijn verkoren volk en beschermd de seksueele verhoudingen door strenge wetten en regelen. Het gewicht van te huwen in hetzelfde geslacht als zijzelf, schijnt heel goed door de patriarchen begrepen te zijn geworden. Ongetwijfeld huwde Abraham voor deze rede eene van hem zeer nauw verwante, en zond hij zijn knecht Eliézer naar zijne maagschap om voor zijn zoon en erfgenaam Isaäk eene vrouw te verkrijgen. (Gen. 20 : 12; hfst. 24).

Eveneens gebod Isaäk Jacob om naar Paddan-Aram te gaan en een van zijn nichten tot vrouw te nemen (Gen. 28 : 1—6). Tweemaal kwam de Heere op wonderlijke wijze tusschenbeide om te voorkomen dat Abraham's vrouw onteerd zou worden (Gen. 12 : 1—20; 20 : 2 en 3). Klaarblijkelijk was dit om reden, dat zij de vóórverordineerde verbondsvrouw was van Abraham, die bestemd was de moeder te worden van 's Heeren uitverkoren volk. Het was aan Israël verboden om met de Kanaänieten te huwen (Deut. 7 : 3).

De Heere gaf speciale geboden ten opzichte van het huwen van priesters en hunne familieleden. Een priestersdochter, die zichzelf aan hoererij overgaf, moest met vuur verbrand worden (Lev. 21 : 9). Van den hoogepriester werd verlangd dat hij eene maagd uit zijn eigen volk tot vrouw

zou nemen (vers 14). Den zonen van Aäron werd geboden geen hoer of ontheiligde tot vrouw te nemen, noch eene vrouw die van haren man verstooter was (vers 7).

„Wanneer een man gevonden zal worden liggende bij eens mans getrouwde vrouw, zoo zullen zij beiden sterven (Deut. 22:22). „Wanneer er eene man zal liggen bij een jonge maagd, die ondertrouwd is aan eenen man, zoo zullen zij beiden ten doode toe gesteenigd worden (vers 23 en 24). Wanneer een man een jonge dochter zal gevonden hebben die eene maagd is, dewelke niet ondertrouwd is, en zal ze gegrepen en bij haar gelegen hebben, en zij gevonden zullen zijn, zoo zal de man die bij haar gelegen heeft, den vader van de jongedochter vijftig zilverlingen geven, en zij zal hem ter vrouwe zijn, omdat hij haar vernederd heeft; hij zal ze niet mogen laten gaan, alle zijne dagen (vers 28 en 29).

Het achttiende hoofdstuk van Leviticus is hoofdzakelijk gewijd aan het verbieden van het onwettig voldoen der hartstochten. De Nephitische profet Alma leerde zijne zonen dat hoerij „de gruwelijkste van alle zonden was, uitgezonderd het vergieten van onschuldig bloed of verloochening des Heiligen Geestes (Alma 39:5). Jezus zeide tot Zijne Nephitische discipelen: „Want het is beter dat gij u deze dingen verloochent, waarin gij uw kruis opneemt, dan dat gij in de hel geworpen zoudt worden.” (3 Nephi 12:30).

In Leer en Verbonden zijn de passages talrijk, waarin overspel verboden wordt. De Heere heeft aan de Heiligen der Laatste Dagen veel inlichting geschonken betreffende den omgang der seksen. Van hen wordt verlangd zichzelven stipt aan hun huwelijksverbond te houden.

Volgens de heilige Schriften schijnt het dat in alle bedelingen van het priesterschap de wetten, welke deze zaak regelden, hoofdzakelijk op hetzelfde neerkwamen en er op berekend waren de fonteynen des levens krachtig te beschermen, opdat allen, welke die wetten zouden onderhouden, „volmaakt in hunne geslachten” zouden mogen zijn.

Als, aan de eene hand, alles wat de Heere doet eeuwig is, omdat Hij een eeuwig en oneindig Wezen is, daar moet wat de mensch doet, wijl hij tijdelijk is, beperkt zijn tot dit leven. Daarom is het noodzakelijk dat man en vrouw, om voor de eeuwigheid vereend te zijn, gehuwd worden op de wijze, als door God ingesteld, en wel door iemand die autoriteit heeft om te handelen in Zijn plaats.

Het zou niet in harmonie zijn met het karakter van God, als de geestelijke en natuurlijke Vader van het menschedom, indien Hij geen wetten had ingesteld, welke het huwelijk Zijner kinderen regelden, opdat zij gekroond zouden kunnen worden met de zegeningen van eeuwig leven en vermeerdering.

De Heere leidde Abraham naar buiten en zeide: „Zie nu op naar den hemel en tel de sterren, indien gij ze tellen kunt; en Hij zeide tot hem: Zoo zal uw zaad zijn (Gen. 15:5). Dit was een belofte van oneindige en eeuwige vermeerdering. Indien we de sterren kunnen tellen en de oneindigheid omvatten, kunnen we ons het resultaat van deze belofte indenken.

We lezen dat de Heere zegeningen op Abraham en zijn zaad bevestigde

bij voorgeschreven verordening en verbond. Voor deze rede is het niet waarschijnlijk dat een zegening van zulk eene beteekenis als het verzegelen op man en vrouw van de macht van eeuwige vermeerdering is, eene uitzondering zou zijn. Abraham, in zijn eigen verslag, vertaald door Joseph den Ziener, zegt: „Ik zocht naar de zegeningen der vaderen, en het recht waarbij ik zou verordineert worden om hen te bedienen.” Eén van deze zegeningen was „een vader van vele natiën te worden, een vorst des vredes.”

Abraham begreep dat dit recht alleen bij verordineering kon verleend worden, door een van de vaderen welke het eveneens van de vaderen had ontvangen, in regelmatige afstamming tot aan Adam toe. Hij verklaard dat dit recht op hem was bevestigd van de vaderen, in overeenstemming met zijn verlangen. Dat dit recht de autoriteit inhield om de huwelijksbetrekkingen van de toekomstige geslachten zijner kinderen te regelen, blijkt uit de verdere verklaring: „Ik zocht voor mijne aanstelling van God tot de vaderen aangaande hun zaad.” Dat wil zeggen, hij zocht voor de speciale autoriteit in het priesterschap, waardoor hij de macht van eeuwige vermeerdering verkregen heeft.

Het priestersambt was voor altijd op Aäron en zijn nageslacht bevestigd bij verordening en verbond (Ex. 40:15). Kon dit het geval geweest zijn, indien zijn nageslacht niet een eeuwig erfdeel gelaten was door het eeuwig verbond des huwelijks? Deze macht om man en vrouw door een eeuwig huwelijksverbond te vereenigen, ging van Abraham over op de vaderen, totdat Israël door overtreding deze zegening verbeurde.

Uit den scherpen toon, waarmede de profeet Nathan David berispte, en de verklaring dat de Heere hem de vrouwen van zijn meester Saul gegeven had (2 Sam. 12:1—12), schijnt het niet onmogelijk dat de profeet deze autoriteit hield.

De groote zonde van David, daargelaten de moord op Uria, was, dat hij van een ander nam, wat dezen door den Heere geschonken was geworden, en de grenzen van zijn eigen verbond overschreed.

Of de profeet Maleachi al dan niet de sleutelen van deze macht hield, toch zag hij klaarblijkelijk in profetisch visioen dat zij van de aarde zouden weggenomen en eveneens weer hersteld worden, opdat de verbroken schakels van voorbijgegane geslachten wederom geheeld zouden kunnen worden. Want de Heere zeide door hem: „Zie, Ik zend ulieden den profeet Elia, eer dat die groote en die vreeselijke dag des Heeren komen zal; en hij zal het hart der vaderen tot de kinderen wederbrengen, en het hart der kinderen tot hunne vaders; opdat Ik niet kome en de aarde met den ban sla (4:5 en 6). Of zooals het is gegeven in de Paarl van groote Waarde, blz. 90: „En hij zal in de harten van de kinderen de beloften planten, die aan de vaderen gemaakt zijn, en de harten der kinderen zullen tot hunne vaderen keeren; indien het zoo niet ware, dan zou de geheele aarde volkomen verwoest worden bij Zijne komst.”

Een zeer belangrijk gedeelte van deze beloften was blijkbaar dat de kinderen, door de verordeningen van het Evangelie, den weg der zaligheid zouden openen voor de vaderen en dat door hen de verbroken schakels van voorbijgegane geslachten weder aaneengehecht zouden worden.

Eeuwen van duisternis gingen voorbij, waarin in 't geheel niets gehoord werd van de orde van het heilig priesterschap of van eene zaligende verordening voor de dooden, totdat in de Vereenigde Staten van Amerika een onbekende man, Joseph Smith Jr., verscheen, welke beweerdde dat aan hem autoriteit was verleend geworden om de bedeeling van de volheid der tijden te openen, waarin alle sleutelen en machten van het heilig priesterschap tot de aarde hersteld zouden worden.

Hij verklaarde een vervuller van profetie te zijn, en talrijke feiten, welke een gedeelte der historie zijn geworden, hebben bewezen dat hij was wat hij beweerde te zijn. Hij verklaarde eveneens dat in den tempel te Kirtland in Ohio Elias verscheen en de „bedeeling van het Evangelie van Abraham” overdroeg, „zeggende dat in ons, en ons zaad, alle geslachten na ons zouden gezegend worden.” Hierin zien we het noodige voorbereidende werk voor het verzegelen op de menschen van de macht van eeuwig leven, door het eeuwigdurend verbond des huwelijks, waaronder Abraham zocht „een vader van vele natiën te worden.”

Daarna verscheen op dezelfde plaats Elia, en zeide: „Ziet de tijd is nu gekomen, waarvan door den mond van Maleachi was gesproken; getuigende dat hij (Elia) zou gezonden worden vóór de groote en vrœeselijke dag des Heeren komen zou, om de harten der vaderen tot de kinderen te keeren, en der kinderen tot de vaderen, opdat de geheele aarde niet met eenen vloek zou geslagen worden. Daarom zijn de sleutelen dezer bedeeling in uwe handen toevertrouwd****” Leer en Verbonden 110:14—16). Dus zien we dat de weg geopend is geworden voor de volkomen hereeniging en zaligheid van alle geslachten der menschen, door middel van de sleutelen van het heilig priesterschap, welke aan Joseph Smith Jr. zijn overgedragen geworden. Dit is de bestemde heerlijke voltooiing van het Nieuw en Eeuwig Verbond des Huwelijks — de eeuwige vereeniging van de geslachten der rechtvaardigen, in banden welke nimmer verbroken zullen worden.

In de 28ste Afd. van Leer en Verbonden geeft Joseph de Ziener onderwijzingen verband houdende met de herstelling van het verleden; in Afd. 132 vertelt hij der wereld hoe toekomstige geslachten in ononderbroken opeenvolging voort zullen komen, elk elkander opvolgende persoonlijkheid tot in alle eeuwigheden door, de erfenis dragende hunner vaderen.

(Compendium.)

Vertaald door J. J. y. L.

Amsterdamsche Conferentie.

De Amsterdamsche conferentie mag wel een succes genoemd worden, alle vergaderingen waren goed bezet en voornamelijk de avondvergadering die bijna een geheel volle zaal had getrokken.

Een zeker dominee die al eens eerder geprobeerd had om een spaak in het wiel te steken, maar door zijn pogingen slechts zijn onwaardigheid doet gevoelen aan ieder die hem hoort en wanneer hij zelf de hand in zijn boezem zoude steken deze ongeneeslijk melaatsch er uit zou halen, heeft toch de brutaliteit om in het publiek iets te gaan bestrijden waar hij absoluut geen kennis van heeft. Debat was er ge-

schonken, doch in 5 minuten kan men niet voldoende zeggen, hoewel de uitnodiging tot de conferentie reeds meer dan betaald mag gerekend worden voor de moeite en de onaangenaamheid van aanhooren. De Conferentie-Presidenten: Oswald Brainich van Amsterdam en Abraham Dalebout van Rotterdam, waren met den President der Nederlandsche Zending, John. P. Lillywhite, op die debatvergadering aanwezig geweest en eerstgenoemden hadden de gelegenheid tot debat aangenomen.

Deze conferentie was dan ook geannonceerd in tegenstelling en antwoord op die van dien Predikant. Alle zendelingen behalve Oudertingen Jan Koning van Dordrecht en Alvin Nelson Smith van Luik.

De ochtendvergadering opende om 10 uur met het zingen van lied 67: „Wij danken U Heer voor Profeten.” Gebeden door Ouderling Gerrit van der Waard. Het Amsterdamsche zangkoor zong vervolgens „Herder's Zondagslied”.

Ouderling Oswald Brainich, President dezer conferentie en leider der verhandelingen dezes dags, richtte een woord van welkom tot de aanwezigen, hen het karakter en bedoeling dezer vergaderingen verklarende.

Ouderling Ate Westra, Conferentie-President van Groningen, werd het eerst het woord gegeven. Hij sprak over het misverstand van het zogenoemde christendom met betrekking tot 's Heeren onveranderbare leerstellingen. Oprechtheid van begeerte om God te dienen was niet voldoende om de zaligheid te waarborgen.

Ouderling Jan J. Roothoff, President der Arnhemsche conferentie, volgt met de contrasten te bespreken die gevonden worden tusschen mormonen en niet mormonen in hunne omgevingen en het bewijs hetwelk zij leveren van hun actief geloof. De openbaring die spreekt van herstel van het Evangelie, doet ons mede kondschap van herstelling van het noodzakelijke Priesterschap.

Ouderling Adrianus Barendregt van de Amsterdamsche vertakking brengt naar voren dat de gehoorzaamheid aan de geboden de zegeningen doet volgen, in alle omstandigheden. De spijs van Jezus moet ook onze spijs zijn, want alle belofte daartoe is den mensch gedaan. Spooft tot onderzoek aan.

Het koor zong daarop als tusschenzang Psalm 23.

Ouderling Abraham Dalebout, President der Rotterdamsche Conferentie, is de laatste spreker in deze vergadering. Door zijne aanwezigheid in de debatvergadering werd hem gevraagd, dezen tijd onze zijde te verdedigen ter wederlegging der beschuldiging van dien eerwaarden Predikant. Hij leidde zijn predikatie in de richting der geschiedenis van Joseph Smith zijne vervolging en de verklaring der profeten aangaande de Indianen, hoe zij niet van de Joden, zooals die Predikant beweerde dat hij gezegd had, doch van den stam van Efraim waren ontsproten. Bracht in verband der hedendaagsche aanvallen Christus' verwijt aan degenen die beweerden Priesters te zijn en Abraham tot een Vader en Mozes en de profeten te hebben, doch Hem zochten te dooden, hoewel genoemde grooten Hem verkondigd hadden.

Na nog verschillende punten behandeld te hebben, besluit hij zijn rede met getuigenissen van Josiah Quincy en anderen voor te lezen,

Na een woord van dank voor de attentie bewezen en invitatie tot de andere vergaderingen en onderzoek onzer leerstellingen door den Conferentie-President, besluit deze vergadering met het zingen van lofzang 199: „Hoe lieflijk is Zion”, door het koor.

Dankzegging bij monde van Ouderling J. H. M. Meyer.

De Middagsamenkomst als altijd te groot voor het kleine zaaltje Nes 27—29. Lied N°. 1 „O, Volheid van zegen”, opende deze vergadering, waarna Ouderling Petrus Mos voorging in 't gebed. Het koorzong vervolgens lied 149: „Evenals de zon in luister.”

Na een woord van welkom werd door den leider de Autoriteiten der Kerk ter ondersteuning en erkenning in hun roeping voorgedragen, wat op gebruikelijke wijze eenparig geschiedde.

Ouderling A. van Tussenbroek van de Arnhemsche Conferentie laat het aan de overweging der vreemdelingen over om te beseffen dat zonder overtuiging niemand zich de opofferingen zoude getroosten die een zending heeft te doen. Allen, niemand uitgezonderd, hebben zich te bekeeren eer zij wedergeboren kunnen worden om in te gaan in het koninkrijk van God

Ouderling Adriaan N. Slinging van de Haagsche vertakking, spreekt over de organisatie als een volkomen lichaam, waarin de hand tot de voet en omgekeerd niet kan zeggen: „ik heb u niet van noode.” Het voor of tegen ons spreken verandert voor ons niets, brengt ons voor- noch naadeel; het eenigste voor ons welzijn is een wetenschap te bezitten van het leven naar Christus' beginsel.

Als tusschenzang wordt nu lofzang 151: „Jezus mijn Hoofd en Heer” door allen gezongen.

Ouderling Gerrit van der Waard, van de Rotterdamsche Vertakking, geeft een gevoelvolle getuigenis van de wetenschap dat God leeft, hetwelk alle Mormoonsche zendingen bezitten. Wij als Heiligen der Laatste Dagen weten dat wij gebouwd zijn op de Rots van openbaring, waardoor het niet kan worden verschoven, en gelijk de jonge eik zijn wortelen dieper inwaarts schiet door het geweld van den storm die hem tracht neder te werpen, zoo ook zal het Mormonisme zich krachtiger ontwikkelen door den tegenstand die het ontmoet.

Lied 152: „Kinderen van de Heiligen Zions”, als slotzang en Ouderling Petr. S. Mietus eindigde met dankzegging.

De Avondvergadering was een inspireerend gezicht. Geopend werd met lied 67. Ouderling L. van Beekum vroeg een zegen, waarna het koor het „Onze Vader” zong.

Ouderling Oswald Brainich, President der Conferentie, ontketend zijn gevoelens en gaat langs de geschiedenis der vroegere kerk hoe groote mannen grootere mannen volgden en hoe ze in hun leven naar waarheid door groepen groot en klein van leugen liefhebbers werden bestreden, die aan hen gedaan hebben wat zij wilden, en zelfs hun leven geëischt hebben, wat in dezen tijd op gelijke wijze geschied is in het schandelijk vermoorden van onzen Profeet en meerder van de volgelingen der waarheid. Hij laat zien hoe bespottelijk dominee v. d. Valk zich had aangesteld om iets te weerleggen waar hij zelve niets van wist, en ver-

klaringen maakte die slot noch zin hadden, goed en wel beschouwd. Het boekje, de Parel van Grootte Waarde, door dien predikant verguisd, wordt door hem op duidelijke wijze uiteengezet en verhaald de herkomst en vertaling.

Ouderling Willem Woltjer doet gevoelen hoe onder dat chaotische Christendom de noodzakelijkheid verrees om weder iemand te hebben die volgens God's beloften het volk daaruit te kunnen verlossen en niet volgens eigen meening zou spreken, doch zeggen, zoo zegt de Heere, en hoe dankbaar wij daarvoor kunnen zijn omdat wij God opnieuw hebben leeren kennen.

Zending-President John. P. Lillywhite sluit de rij der sprekers van dezen dag met te verkondigen dat het niets meer of minder is dan het Evangelie van Jezus Christus, de Zone Gods, die een millioen menschen op zulk een wijze bijeen kon houden onder de moeiten en druk die zij hebben leeren kennen. Dat is het Evangelie hetwelk in de geheele wereld gepredikt zou worden tot een getuigenis aller volken. De boodschap was: geloof in den God die u hooren en zien en met u spreken kan, die zich manifesteerd en Zijn wil bekend wil maken wat wij in dezen tijd te doen hebben. Na de beginselen tot zaligheid verklaard te hebben, eindigt hij met het getuigenis van het Evangelie, hetwelk de kracht is die alle zendingen bewerkt zich disponibel te stellen voor de verkondiging van Zijn woord.

Met een woord van dank door den leider aan allen die tot het wel-slagen der conferentie hebben meegewerkt, waarbij zelfs dominee v. d. Valk niet was vergeten, en een dringende aanmaning tot het aanschaffen van lectuur, en het achterlaten van adressen en uitnoodigingen, wordt dezen dag besloten met een lofzang door het koor, getiteld: „Het is Jehova", en aan Ouderling Gerrit van Mondfrans werd de dankzegging opgedragen.

Zaterdag den 26 Februari werd als gewoonlijk een zendingen-vergadering gehouden, waar als altijd een heerlijken geest aanwezig was. Ook 's avonds in de voor algemeene ambtenaren en ambtenaressen belegde vergadering, was een heerlijke geest van eenheid aanwezig. Er werd beide dagen ruimschoots geestelijke opbouwning geschonken.

INHOUD.

De verkoren Twaalf . . . Blz. 81 Vruchten van Mormonisme etc. . . . . „ 85		Het Huwelijk een goddelijke instelling etc. . . . . Blz. 89 Amsterdamsche Conferentie „ 93
--	--	--

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.